

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 54.

21de Møde.

Lørdagen den 2den Marts.

(Fortf.)

Thalbitzer: Den ærede tredie Landstingsmand for 9de Landstingskreds (M. P. Bruun) har allerede udtalt det Væsentligste af, hvad jeg idag kunde have at bemærke, nemlig at det Forslag, jeg tidligere har tilladt mig at stille, alveles ikke i sin oprindelige Skikkelse har været under Afstemning. Det er kun kommet under Afstemning i Forbindelse med to Andringsforslag til dette Forslag, som begge have foranlediget, at jeg, da mit eget Forslag kom under Afstemning i Forening med dem, selv maatte stemme imod det. Altsaa den ærede Ordførers Bemærkning om, at det blev saagodtsom totalt forkastet, finder jeg ikke rigtig, og jeg mener derfor, at, naar det nu kommer for under den Form, som fire Landstingsmænd foruden mig have tilladt os at foreslaae, saa vil det snart vise sig, hvorledes Stemningen er for det. Jeg skal ikke trætte Forsamlingen med at gjentage de Grunde, jeg eengang har anført for Forslaget, da jeg troer, at de endnu vilde være i Forsamlingens Erindring. Da imidlertid flere Landstingsmænd — idetmindste er det saaledes forekommet os — have udtalt sig imod det oprindelige Forslag, fordi Leieren derved fik en større Ret, end de burde have, medens man indrømmede, og, huffer jeg ret, indrømmede selv den ærede Ordfører det, at, da Fæstet gjælder for Livstid, burde der tages noget Hensyn til Fæsterne, hvilket derimod ikke gjælder om Leieren, have vi troet, at Forslaget maatte stude Bifald, naar vi tilføiede dette Sidste, at Leierne ikke have denne udstrakte Ret, men at de beholde den Ret, den provisoriske Anordning giver dem, nemlig at de maae optage deres nærmeste Slægtninge i Huset hos sig.

Jeg har blot et Par Bemærkninger at

gjøre imod et Foredrag, som blev holdt under Sagens anden Behandling, nemlig af den første Landstingsmand for tredie Valgkreds (Kierkegaard), idet han synes at have misforstaaet mit Forslag. Han har nemlig bemærket, at det var et galt Argument af mig, at jeg sagde, at der, naar mit Forslag ikke gik igjennem, vilde opstaae en Strid med Grundlovens § 86, der indeholder, at Boligen er ukrænkelig; han meente derimod, at dette var et urigtigt Argument, fordi Eiendomsretten ogsaa er ukrænkelig, og Eieren derved ikke fik Raadighed over det Sted, han har leiet ud, og ikke kunde have det fornødne Tilsyn med det. Jeg forstaaer Grundloven saaledes, at den ved de Ord „Boligen er ukrænkelig“ mener ikke, at de døde Stene eller Murene ere ukrænkelige, men, at de Familier, de Personer, der boe i Boligen, have den Ret ikke at blive krænkede, naar de ikke begaae noget Ulovligt i den Bopæl, de have. Det vilde jo, naar der skulde tages Hensyn til, at Eiendomsretten er ukrænkelig, saaledes at Eieren kunde modsætte sig eller tillade Politiiundersøgelser eller andre Undersøgelser i Huset, blive Tilfældet, at Leieren, naar Eieren vilde tillade dette, ikke kunde gjøre sin Ret gjældende efter Grundlovens § 86; Eieren kunde jo da sige: der maa intet Fremleie skee; Huset er mit, og jeg har Raadighed over det. Men der kan jo ikke være tale om de døde Stene og Mure; men det maa være Personerne, Familien, der have denne Ret til Ukrænkelighed. Det har tillige gjort mig ondt, at den nævnte ærede Landstingsmand af mit Forslag kunde foranlediges til at gjøre en Sammenligning med Tydsterne i Rendsborg, som om de Personer, som mit Forslag angik, som jeg havde forsvaret, og hvis Sag jeg havde talt, kunde sammenlignes med dem, der leve under de daværende Forhold. Jeg mener, at jeg hele Tiden har yttret mig saaledes, at, om jeg og